

דאין מקצת שליא בלא ולד – For there is no partial placenta without a fetus

OVERVIEW

The ruling concerning ספק טומאה¹ is that if the ספק was created in a רה"ר, the ספק is ספק ספיקא להתיר even if there is a טמא; if it originated in a רה"י then it is טמא even if there is a טהור.

Our גמרא is discussing the status of woman where מקצת שליא was expelled on day one, etc.; whether we count the ימי טומאה from day one. רש"י explains³ that this question is relevant if she touched טהרות on day one after the מקצת שליא was expelled; are these טהרות considered טמא or טהור. It appears from the גמרא that the status of the women depends if we maintain יש מקצת שליא בלא ולד, then she is טהורה (for it is a ספק ספיקא) or if we maintain אין מקצת שליא בלא ולד, then she is טמאה (for there is only one ספק and ספיקו לחומרא). Tosfos takes issue with this discussion.

Tosfos asks:

ואם תאמר לרבי אלעזר דאמר חוששין משום דאין מקצת שליא בלא ולד -

And if you will say; according to ר"א who maintains that we are concerned that they may have been a birth on day one, since there is not (even) a partial discharge of the placenta without at least part of the fetus embedded in it. Therefore we are concerned that perhaps a majority of the fetus or the head of the fetus was embedded in this partial placenta. This would render this discharge a 'birth' and the woman would be לידה טמאה.

אבל אם היה מקצת שליא בלא ולד לא היתה חוששת -

However if there could be a partial placenta without a fetus, the woman would not have to be concerned that there is a birth (and cause her לידה טומאת), since it is possible that there was no fetus at all, and at the most only a minor part of the fetus (which leaves her טהורה).

Tosfos will now analyze this:

היכי דמי אי⁴ ברשות הרבים אפילו בחד ספיקא מטהרין -

What case are we discussing; if the discharge was in a public domain then even if there is a single doubt we declare it טהור; therefore even if אין מקצת שליא בלא ולד

---

¹ The terms רה"ר and רה"י concerning טומאה mean a frequented place (רה"ר), or a secluded place (רה"י); but not as they are described שבת לענין שבת.

² We derive this ruling from a ספק זונה (or a סוטה) which the תורה refers to by the term ונטמאה. Just as the act of זנות is in a secluded place and the תורה refers to her as טמאה forbidding her לבעלה even though there is a ספק if there was a מעשה זנות or not, therefore by all ספיקות of טומאה, if the ספק took place in a רה"י (a secluded place) it is considered טמא, just as a סוטה is called טמאה. We derive the opposite as well; if the ספק טומאה occurred in a frequented place (רה"ר) the דין is טהור. See 'Thinking it over'.

³ בד"ה לחומרא.

⁴ See חי' ר"נ אות תיח בד"ה ונראה [בסוגריים]

nevertheless the טהרות should remain טהור since there is (one) ספק if there is ולד in this expelled שליח or not. The rule is that a טומאה ברה"ר is ספיקו טהור. If the woman touched טהרות after the שליח was expelled those טהרות are מספק.

ואי ברשות היחיד אפילו בספק ספיקא נמי טמא דהא תנן (טהרות פ"ו מ"ד) -

And if the discharge was in a private domain then even if it is a ספיקא if she is טמא; she is still טמא for we learned in a משנה in טהרות -

כל ספיקות שאתה יכול להרבות ברה"י אפילו ספק ספיקא טמא⁵ -

‘All ספיקות that you can add on in a רה"י even if it a ספיקא, the object in doubt is טמא’.

answers: תוספות

ויש לומר דשמעתין איירי לענין לאוסרה לבעלה:

And one can say; that our גמרא is discussing the status of the women, concerning whether she is forbidden to her husband on account of לידה; but we are not discussing whether the טהרות she touched are טמא or טהור. The status of the טהרות, indeed depends on where the טומאה ספק took place; ברה"ר or ברה"י as previously mentioned. However the concern of לאוסרה על בעלה is not a דין of ספק טהרות, but rather a דין of ספק איסור. In cases of ספק ספיקו it depends whether it is one ספק, then ספיקו לאיסור, or if it is a ספק ספיקא, and then it is ספיקו רה"י or רה"ר regardless whether it is in the רה"ר.

SUMMARY

The ruling by שיצתה מקצתה שליח that מונין לה מיום ראשון, is only concerning לאוסרה ברה"י or ברה"ר; however, it depends whether it was טהרות, על בעלה.

THINKING IT OVER

1. differentiates between טהרות which depends whether the טומאה was ברה"ר or ברה"י and איסור לבעלה which depends on ספק or ספיקא. Seemingly the entire rule that ספק ברה"י is always איסור, which is derived from סוטה, is always איסור. How can תוספות answer that concerning the rule of לאוסרה על בעלה the rule of טומאה does not apply?⁶

2. How can we reconcile that she is אסורה לבעלה and the טהרות remain טהור?⁷

⁵ The question of תוספות is why does our גמרא assume that the טומאה of this woman depends on whether שליח בלא or שליח ברה"ר which makes it a ספק ספיקא and she is טהורה, or whether שליח בלא ולד and it is only one ספק and she is טמא; when it does not depend on ספק or ספיקא, but rather where the ספק occurred; whether it was ברה"ר, then it is always טהור even with only one ספק להיתר or whether it occurred in רה"י where it is always טמא even by a ספק ספיקא להיתר.

⁶ See אמ"ה and מהר"ם שי"ף.

⁷ See אמ"ה.